

CSAVAROS INDÁK

„A szerelem és veszteség, vágy és hűtlenség témái állnak
ennek a szívmengető történetnek a középpontjában,
ami a toszkán borvidéken játszódik.

Tökéletes kikapcsolódás a nehéz időkben.”

– Rhys Bowen, bestsellerszerző

*fine
selection*

JULIANNE MACLEAN

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

JULIANNE MACLEAN

CSAVAROS INDÁK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

1. FEJEZET

FIONA

Florida, 2017

ÁLMOMBÓL RIASZTOTT FEL a megcsörrenő telefon. Biztos mélyen benne voltam a REM-fázisban, mert annyit felfogtam ugyan, hogy csörög a telefon, de azt hittem, ez is része az álomnak, úgyhogy nem foglalkoztam vele. Csak nagy sokára, a negyedik csörgésre nyitottam ki a szemem.

Az oldalamra fordultam, és fél kézzel kitapogattam a telefont az éjjeliszekrényen. Felvettem, és beleszóltam:

– Halló?

Egy női hang szólalt meg a vonal túlsó végén, erős olasz akcentussal:

– *Buongiorno*. Fiona Bellt keresem. Jó számot hívtam?

Pislogtam néhányszor a derengő hajnali fényben, felkönyököltem, és hunyorogva az órára pillantottam. Még hét óra sem volt.

– Igen, én vagyok Fiona.

– *Ah, bene* – felelte a nő. – Én Serena Moretti vagyok, és Olaszországból telefonálok, Firenzéből. Híreim vannak az ön számára, de sajnos nem jó hírek.

Felültem, nekitámaszkodtam az ágytámlának, és a homlokomra tapasztottam a tenyerem. Lehunytam a szemem. Ha ez a nő Olaszországból hív, akkor az csak egy dolgot jelenthetett: az apámról van szó. A valódi apámról. Arról, akivel soha életemben nem találkoztam.

– Miben segíthetek? – kérdeztem álmosan dörögve, miközben igyekeztem életre kelteni ködös agyamat.

Hosszú szünet után a hölgy végül így szólt:

– Nagyon sajnálom! Csak most jövök rá, hány óra lehet ott. Azt hiszem, elszámoltam, hogy mennyi az időeltolódás. Felébresztettem?

Kövér esőcseppek kopogtak a Florida északi részén álló otthonom ablakán, és pálmalevelek csapkodták újra és újra az üveget.

– Igen, de nem baj. Most már amúgy is fel kell kelnem. Miről van szó?

A nő megköszöri a torkát.

– Sajnálattal kell közölnöm, hogy az édesapja, Anton Clark tegnap éjjel elhunyt.

Szavai ott visszhangoztak a fülemben, és mintha képtelen lettem volna felfogni őket, ahogy azt sem tudtam, mit válaszolhatnék.

– Nagyon sajnálom! – folytatta a hölgy, olyan hangsúllyal, mint-ha mindenki tudta volna, hogy egy Olaszországban élő ismeretlen volt a vér szerinti apám, pedig valójában senki nem tudott erről.

Legalábbis az Atlanti-óceán innenső partján biztos nem. Észak-Amerikában egy árva lélek sem tudta az igazságot. Még az apám sem. A valódi apám kiléte volt anyám búcsúajándéka, amit a halálos ágyán osztott meg velem, néhány órával azelőtt, hogy meghalt volna agyvérzésben. Úgy érzem, még mindig nem tudtam ezt megbocsájtani neki.

Kihúztam magam ültőmben, és a megfelelő válasz után kutattam magamban. Nem akartam hülyeséget mondani, de ez nem volt egyszerű, hisz tornádó módjára kavartak bennem az érzelmek. Persze, borzasztó volt, hogy valaki meghalt – rosszul is éreztem magam miatta –, de ez az ember számomra csak egy vadidegen volt. Semmit nem tudtam róla, csak annyit, hogy teherbe ejtette az anyámat harmincegy éve, amikor apám és anyám Toszkánában töltötték azt a borzalmas, tragikus nyarat.

Fogalmam sincs, mi történt anyám és a között az ember között, mert anyám erős gyógyszerek hatása alatt állt, és nem volt képes – vagy nem akart – részletekbe bocsátkozni, amikor megosztotta velem ezt az eget rengető információt. A halálán volt, amit bizonyára ő is tudott.

– Soha ne mondd el az apádnak! – kérte. – Úgy tudja, hogy az ő lánya vagy, és belehalna, ha megtudná az igazat.

Szóval ez volt a helyzet. Anya semmit nem árult el az igazi apámról a nevén és a nemzetiségén kívül, ráadásul kierőszakolta belőlem tizennyolc éves koromban, hogy némasági fogadalmat tegyek. Meggyőződtem arról, hogy ha valaha is kérdezősködni kezdek a fogantatásom körülményeiről, vagy bármikor eljárna a szám, én leszek a felelős az apám haláláért.

Az elmúlt tizenkét évben tartottam a számat, mert elhittem, amit anyám mondott: hogy az igazság tényleg apám végzetét okozná. És továbbra is hittem neki, mert apa egészségügyi gondjai mindennap új kihívást tartogattak, bár legalább annyi öröm is volt vele az élet. Ezért temettem el anyám titkát a tudatom legmélyebb zugába. Szándékosan el akartam felejteni, amit mondott. Kitöröltem az agyamból. Úgy csináltam, mintha nem lett volna igaz, mintha csak egy rémálom lett volna.

Most azonban felhívott egy nő Olaszországból, aki tudott rólam és az igazi apámról.

– Ezt sajnálattal hallom – szóltam bele a telefonba. – Mi történt?

– Egy váratlan, rendkívül erős szívroham vitte el – magyarázta a nő. – Még a mentők kiérkezése előtt elhunyt, és már nem tudták megmenteni. Remélem, némi vigaszt jelent, hogy gyors halála volt, ami a saját otthonában érte, és nem volt egyedül, amikor történt.

Kelletlenül nyeltem egyet.

– Értem.

A saját otthonában. Ettől valahogy hirtelen olyan valóságossá vált az apám. Egy létező, hús-vér személlyé vált, aki egész életemben létezett, de most meghalt. Egyszerűen vége lett. Már nem volt életben, eltűnt erről a bolygóról. Le fogják ereszteti a sírba. Eltemetik. És nem csak én temetem el jelképesen, a gondolataim mélyére. Soha nem fogom már látni.

– Nos... ezt igazán megnyugtató hallani... mármint hogy nem szenvedett.

Kínos csönd állt be ekkor, és szégyelltem, hogy nem bánkódom a biológiai apám halála miatt, de mit tehettem volna? Csak zavart és kissé morbid kíváncsiságot éreztem, miközben azon tűnődtem, vajon tényleg elkéstem-e azzal, hogy lássam az apámat. Még azt sem tudtam, hogyan néz ki. Vajon tartanak virrasztást?

Aztán hirtelen megvilágosodtam: a valódi apám tudott a létezésemről, és elég fontosnak tartott ahhoz, hogy tudassa velem a halálhírért is. Mindig úgy véltem, hogy anyám előtte is titokban tartotta, hogy van egy lánya.

– Nagyon sajnálom! – mondtam, kétségbeesetten próbálva kitölteni a csöndet. – Mi az ön kapcsolata a... – Alig bírtam kipréselni magamból a szavakat. – Honnan ismeri az apámat?

– Még egyszer elnézést kérek – válaszolta a hölgy. – Be kellett volna mutatkoznom tisztességesen. A Donatello és Costa Ügyvédi Iroda munkatársa vagyok. Mi láttuk el az édesapja jogi képviselőtét, ezért hívom.

Kihúztam magam a párnáknak támaszkodva, már éberebb voltam.

– Az édesapja a végrendeletében kedvezményezettnek jelölte meg önt – magyarázta a nő –, ezért szeretnénk megkérni, hogy írja alá a vonatkozó dokumentumokat.

– Várjunk csak egy percre... Mit csinált az apám? – A szívem mintha a gyomromig süllyedt volna ezt hallva.

– Hétfőn lesz a temetés, kedden pedig hivatalosan is ismertetjük a végrendelet tartalmát a családtagokkal. Megértem, hogy későn szólok, de mit gondol, ide tudna utazni időben?

Hirtelen forróság öntötte el minden végtagomat arra a gondolatra, hogy egyedül kell elutaznom Európába, hogy megismerjem annak az embernek a családját, akit nem akartam megismerni, de legalábbis nem számítottam arra, hogy ez meg fog történni. Bármit is hagyott rám, nem vágytam rá, mert anyám e miatt az ember miatt szégyellte és érezte borzasztóan kellemetlenül magát élete utolsó napján. Láttam rajta, hogy igazat beszél. Ott feküdt a halálos ágyán, és alig bírt beszélni apámról. Bármilyen is történt közöttük, az biztos, hogy nagyon rossz emléket hordozott róla magában anyám.

Különben pedig hogyan tudtam volna mindezt megmagyarázni apának? Annak az embernek, aki oly nagy szeretettel nevelt fel? Nem vallhattam be neki, hogy több mint egy évtizede elhallgatok előle valamit. Megszakadt volna a szíve, ha megtudja, hogy nem az ő lánya vagyok, és hogy képes voltam egy ilyen nagy horderejű információt titokban tartani előtte. Apám már így is eleget szenvedett. Bőven elég veszteség érte már így is.

Kényelmetlenül feszengve mocorogtam a matracon.

– Ööö... ez most elég váratlanul ért. Nem biztos, hogy... – Nagyot nyeltem. – Tényleg szükség van a személyes jelenlétemre is? Mégiscsak egy igen hosszú utat kellene megtennem, és megmondom őszintén, nem voltam különösebben közel az... – Az „apámhoz” szó megint a torkomon akadt, de egy kis kitérővel sikerült elérnem, hogy ne kelljen kimondanom. – Nem tudom, mennyire ismeri a viszonyunkat, Ms. Moretti, de én még csak nem is találkoztam ezelőtt Mr. Clarkkal. A mai napig abban a tudatban éltem, hogy ő még a létezéséről sem tud, de legalábbis soha nem próbált kapcsolatba lépni velem, úgyhogy mondhatom, meglepetésként ér a hívása. Egyáltalán nem ismerem a biológiai apám családját, ezért úgy gondolom, nem lenne kíváncsi a jelenlétem. Ugyanakkor az apámtól sem szeretnék sokáig távol maradni. Szüksége van rám. Nem tudná esetleg e-mailben elküldeni vagy elfaxolni az aláírandó papírokat?

Ms. Moretti egy másodpercnyi hallgatás után így válaszolt:

– Tisztában vagyok azzal, hogy ön és Mr. Clark nem voltak részei egymás életének, de ő nagyon határozott utasításokat hagyott hátra a végrendeletében. Nem fogok kertelni, Fiona. Az apja egy ingatlant hagyott önre, ezért lenne jó, ha eljönne, és megnézné, aláírná a papírokat, hogy aztán eldönthesse, mihez kezd az örökségével.

– Egy ingatlant?! – Elképedésemben felszaladt a szemöldököm. – Olaszországban? És pontosan mennyi? Úgy értem, mennyit ér? – Lehunytam a szemem, és megráztam a fejem. – Jaj, ne haragudjon, most biztos azt hiszi, milyen kapzsi vagyok, pedig nem vagyok az! Csak meglepődtem, ez minden. És meg vagyok kavarodva. Erre igazán nem számítottam.

– Kérem, ne szabadkozzon! – felelte Ms. Moretti. – Én állítottam kész helyzet elé magát. És nagyon szeretnék további részleteket

elárulni az örökségéről, de csak annyit tudok, amennyit már elmondtam. Kicsit bonyolult az ügy, az apja ugyanis brit állampolgár volt, ezért brit végrendelete van. Az ügyvédje holnap érkezik, és hozza az eredeti dokumentumokat. Én csak azért hívtam, hogy közöljem a hírt, és igyekszem az összes érintettet idehívni, hogy együtt megbeszéljük a továbbiakat.

Apám brit volt? Mindig azt hittem, hogy olasz.

A homlokomnak nyomtam az öklöm, és igyekeztem végig gondolni a hallottakat. Épp most közölték velem, hogy örököltem egy olaszországi ingatlant egy vadidegentől. Fogalmam sem volt, mennyit ér a ház, de bolond lettem volna elszalasztani ezt a lehetőséget. Isten látja lelkem, nagy szükségünk volt a pénzre. Nem volt olcsó az apámról való gondoskodás.

Tehát ez volt a helyzet. El kellett fogadnom azt a tényt, hogy azonnal egy repjegyet kell foglalnom Olaszországba, szabadságot kell kivennem, és még azt is ki kell találnom, hogyan magyarázom meg mindezt az apámnak.

– Jól van – mondtam végül. – Megpróbálok elutazni még ma. Hová is kell mennem pontosan? Melyik városba?

Papírzörgést hallottam a vonal túlsó végéről.

– Firenzében szálljon le. Küldök ön elé egy sofőrt, aki felveszi, és elviszi Montepulcianóba. Megadná az e-mail-címét, ahová elküldhetem a részleteket és néhány telefonszámot? És megadná a mobilszámát, hogy beírhassam az aktáinkba?

– Igen.

Megadtam minden kapcsolattartási információt magamról, és Ms. Moretti megígérte, hogy néhány percen belül küld egy üzenetet.

Kinyomtam a telefont, és visszaraktam a töltőre. Egy pillanatra csak ültem az ágyon, és tágra nyílt szemmel bámultam az egyik

festményemet a falon. Azt, amelyiket nézve mindig az az érzésem támadt, mintha egy sziklás, meredek tengerparton állnék, és a mélyen alattam háborgó viharos tengert nézném. Egy éve festettem, mielőtt Jamie-vel szakítottunk volna. Felkúszott a hideg a csontjaimba, és megborzongtam.

A biológiai apám meghalt, és valami oknál fogva megemlékezett rólam is a végrendeletében.

Elfordultam a festménytől, és ledobtam magamról a takarót. Aztán felkeltem az ágyból, és úgy döntöttem, iszom egy kávé, mielőtt felnyitom a laptopom, és hozzálátok repülőjegyet keresni. Miközben felvettem a fürdőköpenyemet, hallottam, ahogy dühödten füttyül a szél az eresz alatt, és sötét felhőként telepedett rám a rosszkedv.

Ez az ember nem is volt *igazából* az apám, győzködtem magam, hiszen ugyan mi köze a vér- és a genetikai vizsgálatok eredményének ahhoz, hogy kik az ember igazi szülei? Nem volt semmilyen személyes kapcsolatom a fickóval, nem éreztem szeretetet iránta, ahogy azt sem, hogy összetartoznánk, aminek pedig minden rendesen működő családra jellemzőnek kellene lennie. Ms. Moretti emlegette őt az apámként a telefonban. Azt mondta: „Kedden pedig hivatalosan is ismertetjük a végrendelet tartalmát a családtagokkal.” Ebbe *én* is beletartoztam.

Azt sem tudtam, hogy ki a többi családtag. A többi gyerek? A testvéreim? A felesége? A bátyjai? A nővérei? Unokatestvérek? Semmi keresnivalóm nem volt köztük, hacsak nincs a megjelentek között egy hozzám hasonló törvénytelen ivadék. Abban az esetben legalább lenne bennünk valami közös, de egyébként fogalmam sem volt, mi vár rám. Nem tudtam, hogy mire számítsak.

– Jó korán keltél ahhoz képest, hogy vasárnap van! – jegyezte meg Dottie, amikor beléptem a konyhába.

Dottie volt az éjszakás nővérünk. Sok éve dolgozott már nálunk, és rajongtam érte, amiért mindig olyan derűs tudott lenni. Folyton filmzenéket dudorászott munka közben, rózsaszínűre és lilára festette a haját, és játékosan flörtölt apával, amivel mindig mosolyt csalt az arcára, még a legnehezebb napokon is. Mindegyik ápolónk fantasztikus munkát végzett, de Dottie-t kivéve egyikőjük sem maradt egy-két évnél tovább. Gyorsan váltották egymást, ami nem is volt meglepő, mert egy nyaktól lefelé teljesen béna emberről gondoskodni nem gyerekjáték.

– Igen. Hallottad csörögni a telefont? – kérdeztem.

– Igen, de te felvetted, mielőtt én odaértem volna. Ki a csuda hívott vasárnap reggel hétkor?

Erre valahogy sikerült azonnal rávágnom valamit:

– A főnököm. De mielőtt elmondom, miért is hívott, hogy van apa? Jól aludt az éjjel?

Elég rosszul telt az elmúlt néhány éjszaka, mert apám egy kisebb légúti fertőzéssel küzdött éppen.

– Mint a tej.

– Akkor jó – feleltem –, mert ma moziba megy.

Apa szerette a filmeket és a színházat, és az is fontos volt, hogy időnként kimozduljon. Hetente egyszer Jerry, a hétvégi ápolónk elvitte őt egy délutáni előadásra. Ilyenkor szerettem megragadni a lehetőséget, és kiosontam a hevenyészett stúdiómba, amit a garázsban alakítottam ki, hogy fessek valamit. Ez volt az egyetlen lehetőségem, hogy kiszakadjak a hétköznapiakból.

Apa olyan szempontból szerencsés volt, hogy legalább a csuklóját és a kezét tudta valamennyire használni. Az elmúlt években az

ápolói fáradhatatlanul edzettek vele, hogy szinten tartsák az izomtónusát. Ez lehetővé tette, hogy egy számítógépes hangfelismerő szoftver segítségével írni tudjon. Egykoron sikeres krimiíró volt, három könyvét adták ki, de az utóbbi időben csak az alapítvány számára írt cikkeket, amit anyával alapítottak 1996-ban, a gerincvelő-kutatók támogatására. Néhány novellától eltekintve apa évek óta nem írt semmi fikciós művet. Azt hiszem, túl sok energiáját emésztették fel azok a regények, ugyanakkor nem mondhatnám, hogy különösebben sikeresek lettek volna. Az elsőből sokat eladtak, de a második és a harmadik már csalódást okozott a kiadónak.

Úgy képezem, hogy ezt akkor biztos nagyon nehezen élte meg apa. Úgy tartotta, hogy az íráson kívül máshoz nem ért.

Ezzel együtt ő a legbátrabb ember, akit valaha ismertem. Még a születésem előtt szenvedte el azt a balesetet, amiben megsérült a gerince, így én nem ismertem azt az embert, aki korábban volt, és aki saját erejéből tudott járni, és képes volt ellátni magát. Csak azt tudtam, hogy mindig szeretett engem, és én voltam a legnagyobb kincse a világon. Sosem tekintettem rá úgy, mintha bármilyen tekintetben is hátrányosabb helyzetben lenne más apukákhoz képest. Tudtam, hogy a mi helyzetünk más, de megannyi ok miatt sosem éreztem, hogy bármiben is hiányt szenvednénk.

Az egyik ilyen ok az volt, hogy kis koromban engedte, hogy az ölébe üljek, ő pedig az elektromos kerekesszékekkel száguldozott a házban, és addig forgott körbe-körbe, amíg sikoltozni nem kezdtem, úgy nevettem. A kerekesszéket egy gomb érintésével tudta mozgásra bírni, és egy joystickkal irányította, amit nekem is megengedett kezelni, habár még túl fiatal voltam hozzá. Mindenféle galibát okoztunk otthon. Belerohantam az asztalokba, levertem a lámpákat és felborítottam a könyvkupacokat. *Hoppá*, szerette mondani ilyenkor,

és mindketten tudtuk, mennyire feldühítjük ezzel a viselkedéssel anyát, akinek rendet kellett tennie utánunk, mert akkor még nem voltak gondozóink a nap huszonnégy órájában. Anya gondoskodott mindenről, és az ő elhivatottsága rám is átragadt. Tizennyolc éves koromig úgy éreztem, hogy a miénk a legösszetartóbb család a világon, annyi gonddal kellett megküzdennünk nap mint nap, különösen olyankor, amikor apa rendszeres kórházi kezelésre szorult a rengeteg életveszélyes fertőzés miatt. Nagyon törekeny volt akkor az egészsége. Még most is az.

Amikor azonban anya váratlanul agyvérzést kapott és meghalt, rájöttem, milyen titkok és hazugságok lapulnak a háttérben. Ekkor tanultam meg, hogy nem mindenki az, akinek kiadja magát. Az apámat kivéve, természetesen. Ő mindig egyenes volt velem. Anya halála után nem is akartam mást, mint védelmezni őt, és gondoskodni arról, hogy boldog és egészséges legyen.

Ezért nem árultam el neki soha anyja titkát.

– Szóval az a reggeli hívás... – magyaráztam tovább Dottie-nak, mialatt ő berakott nekem egy szelet kenyeret a kenyérpíróba.

– Mégis mi a csudát akart a főnököd? – kérdezte. – Remélem, fontos volt.

– Igen, az volt – válaszoltam. – Azt kérdezte, nem tudnám-e helyettesíteni egy üzleti konferencián Londonban ezen a héten. Tartania kellett volna egy előadást, de gyomorfertőzést kapott, és megkért, hogy ugorjak be helyette.

Dottie felém fordult.

– Ez komoly? Londonban? Angliában? Ahol a királynő lakik?

Felnevettem.

– Igen, ott. El kell csípnem egy éjszakai járatot ma vagy holnap.

– És igent mondtál?

– Még szép! Milyen idióta utasít vissza egy ingyen londoni utat?

Fontolgattam, hogy inkább Olaszországba helyezem ezt a kitalált konferenciát, ami közelebb állt volna az igazsághoz, de félttem említést tenni erről az országról apa előtt, mert ott szenvedett balesetet. Ez volt élete legnagyobb traumája, szóval könnyen lehet, hogy keletlenül érezte volna magát, ha erről beszélénk, vagy ha megtudná, hogy azt tervezem, oda utazom. London sokkal jobb ötletnek tűnt, mert így egy csapásra el lehetett kerülni Toszkána említését.

– Jól meglesztek, amíg én odaleszek? – kérdeztem, a kenyérpirító felé fordulva, Dottie-nak háttal.

– Hát persze. Micsoda egyedülálló lehetőség! Nincs esetleg hely egy potyautasnak a bőröndödben? Icipicire össze tudok ám gömbölyödni!

Elmosolyodtam, és vártam, hogy elkészüljön a pirítás.

– Az tényleg jó móka lenne!

– Apukád nagyon fog örülni neked.

– Remélem – feleltem, miközben a pirítóst vajjaztam –, mert elég nehéz szívvel hagyom itt.

Dottie erre határozottan így válaszolt:

– Ne mondj ilyet, Fiona! Megérdemelsz egy kis szabadságot, és nem szabad, hogy büntudatod legyen emiatt. Ha itt bárkinek is büntudatának kellene lennie, az az apád, amiért azt érezteti veled, hogy a nap minden percében vigyáznod kell rá. Amikor tavaly elköltöztél innen, teljesen jól elboldogultunk. Apukád akkor is örült neked, emlékszel?

Találtam egy üveg eperlekvárt a hűtőben, a konyhapulthoz vittem, és leültem Dottie mellé.

– Igen, valamilyen szinten örült nekem, de mindketten tudjuk, hogy sosem kedvelte Jamie-t.

– Ez igaz – értett egyet Dottie –, de mondtam neki, hogy neked élned kell a saját életed, és neki ezt engednie kell. Kellett győzködnöm egy ideig, de végül sikerült jobb belátásra bírnom.

– Amit ezúton is köszönök – mondtam hálás és kedves mosollyal. – Még ha nem is jött össze Jamie-vel.

Dottie ivott egy kortyot a teájából.

– Sajnálom, hogy nem jött össze.

– Én is – ismertem be. – Bárcsak másképp alakult volna minden, de Jamie valahogy túl... nem is tudom... anyagias volt, azt hiszem. Még jó, hogy az esküvő előtt jöttem erre rá, és nem utána. Nagyon nem szeretnék most egy válóperes ügyvédet is fizetni.

A pénz vált a legnagyobb feszültségforrássá Jamie és köztem. Nem tetszett neki, hogy anyagilag támogatom apát, ugyanakkor mi mást rehettem volna? Nem volt sok bevétele. Az anya életbiztosítása után kapott pénzből addigra alig maradt valami, és apa regényeiből is elfogytak már a kinyomtatott példányok. Évek óta nem járt neki jogdíj sem a könyvei után. Kapott valamennyi járadékot a baleseti biztosítása után, és némi segílyt a kormánytól, de ebből még nem tudtuk volna fedezni a három ápolót, akik a nap huszonnégy órájában gondoskodtak róla, illetve fizetni az új kisteherautó részleteit, és az új kerekesszéket sem tudtuk volna megvenni neki az előző évben.

Jamie azt szerette volna, hogy tegyünk félre egy ház lefoglalozására, és vegyünk egy jobb kocsit, de én kénytelen voltam megosztani a jövedelmemet apával, és így sosem maradt semmi pénzem, amit megtakaríthattam volna. Egy idő után már szinte folyamatosan azon veszekedtünk, legalábbis úgy érződött, hogy mire költjük a pénzt, és végül Jamie kész helyzet elé állított: válasszak apa és közte. Nem tartottam tisztességesnek ezt az eljárást, és döntöttem. Apa mellett.

Most meg... Olaszország.

El kellett mennem. Meg kellett tudnom, hogy mit örököltem az apámtól, akiről senki nem tudott. Nem akartam hamis illúziókba ringatni magam, de mi van, ha tényleg értékes ingatlanról van szó? Az tényleg sokat lendített volna az életünkön.

– Azért Jamie elég jóképű volt – tette hozzá Dottie. – Nem csoda, hogy belezúgtál. Igazi ágyba csalogató, gyönyörű kék szeme volt.

Megint kuncogtam, miközben ettem a pirítósomat.

– Az igaz. De ez a fajta vonzerő is elveszti a varázsát... egy idő után.

Befejeztem a reggelit, és felkeltem a bárszékről, hogy a mosogatóba tegyem a tányéromat.

– Mennem kell repjegyet keresni – mondtam, mire Dottie felállt, és megöleltük egymást. – Mihez kezdenék nélküled? – kérdeztem.

Dottie elhúzódtól, és a két kezébe fogta az arcomat.

– Apukád szerencsés, hogy ilyen lánya van, mint te. Te vagy a mindene, Fiona.

A szavai hallatán váratlanul összeszorult a szívem. Mostanában elég gyakran megtörtént, azóta, hogy szakítottam Jamie-vel, és hazaköltöztem. Természetesen apa boldogsága volt a leghőbb vágyam, és az, hogy gondos ellátásban részesüljön, de ez nem mindig ment egyszerűen. A nehezebb napokon életbe vágóan fontos volt, hogy mindenki maradjon pozitív körülötte. Keményen dolgoztunk azon, hogy felvidítsuk. Elég nagy nyomás helyeződött rám emiatt, így nem tagadom, alig vártam, hogy kiszakadhassak kicsit a hétköznapiokból, és szánhassak egy kis időt saját magamra.

– Ha nem találkoznanánk már, mielőtt kimegyek a reptérre – szoltam Dottie-hoz –, akkor azt kívánom, hogy legyen nagyon jó he- ted, és kérlek, nagyon vigyázz apára, jó?

– Mindig vigyázok rá. Add át üdvözetemet a királynőnek a nevemben, ha Londonba érsz!

– Átadom.

Nagyon ügyelve arra, hogy ne látszódjon rajtam, milyen mehetnékem van, a szobámba mentem, és felnyitottam a laptopomat.

Miután alaposan átnéztem az Expedia oldalát, lefoglaltam egy jegyet egy járatra, frankfurti átszállással, mert ez volt a legolcsóbb. Mihelyst megjött a visszaigazolás a légitársaságtól, elküldtem minden lényeges információt Ms. Morettinek, aki azonnal válaszolt, és részletes útba igazítást küldött arról, hogy mire számíthatok, amikor Toszkánába érek.

2. FEJEZET

FIONA

A FLORIDÁBÓL FIRENZÉBE TARTÓ ÚT olyan megpróbáltatás volt, amire nem számítottam. Csak magamat hibáztathattam a katasztrofális útitervemért, hiszen nem voltam gyakorlott az utazásszervezésben, így hosszú várakozások után New Yorkban és Frankfurtban is át kellett szállnom, aminek eredményeképp huszonhat órára nyúlt az utazásom.

Naivan azt feltételeztem, hogy majd alszom a repülőről, amíg az Atlanti-óceán felett repülünk, de a turistaosztályra szólt a jegyem, a repülőgép végébe, az utolsó előtti sorba, a mellékhelyiségtől nem messze. Egy perc nyugtom sem volt egész éjszaka, olyan zaj volt. Irigykedtem a mellettem ülő nőre, aki elbóbiskolt, mihelyst összeszedték az üres tálcákat vacsora után, bár ő bevett egy altatót is. Okos húzás volt. Bárcsak nekem is eszembe jutott volna ez, mert a nő az

utazás teljes ideje alatt horkolt, én viszont csak rövid időszakokra tudtam elbóbiskolni. Mire a repülő földet ért Frankfurtban, megértettem, miért hívják vörös szeműnek az ilyen éjszakai járatokat. Úgy éreztem magam, mintha kitört volna az apokalipszis, amiben én is egy zombi lettem volna.

Ezután újabb kimerítő, nyolcórás várakozás várt rám Frankfurtban, mielőtt felszállhattam volna a firenzei gépre. Besötétedett, mire leszálltunk, és egy újabb órát kellett várni az útlevél-ellenőrzésre a csigalassúsággal vánszorgó sorban. Addigra tényleg úgy éreztem, hogy az élőhalottak közé tartozom. Csak arra vágytam, hogy fogat moshassak, és belezuhanhassak valami puhába tíz-tizenkét órára.

Miután az olasz vámos lepecsételte az útleveletem, és intett, hogy haladjak tovább, magam után húztam a görgős kézipoggyászatot, elmentem a poggyászkiadó szalag mellett, miközben azt figyeltem, észreveszek-e egy sofőrt, aki egy táblát tart, rajta az én nevemmel, de nem láttam senkit az érkezési oldalon. Szorongás lett úrrá rajtam, mert hiányzott belőlem a lelkierő és az állhatatosság, hogy kitaláljam, hogyan jutok el a sötét éjszakában Firenzéből Montepulcianóba úgy, hogy egy szót sem tudok olaszul.

Nagyot sóhajtva előástam a telefonomat a táskámból, hogy megkeressem Ms. Moretti e-mailjét, remélve, hogy abban találok majd egy telefonszámot, amit felhívhatok. Csak arra emlékeztem, hogy azt mondta, Anton Clark vállalkozásának a helyszínén, egy borászatban fogok megszállni, amelynek részét képezi egy fogadó is, de hiába törtem a fejem, nem jutott eszembe a borászat neve.

Épp a beérkezett leveleimet böngésztem, amikor valaki megérintette a vállamat.

– *Scusa*. Ön Ms. Bell?

Sarkon fordultam, és egy napszíttá arcú, negyvenes olasz férfi állt előttem, laza szabású farmerben és sima vonalú pólóban.

– Igen – feleltem. – Maga Marco?

– *Sì!* – válaszolta a férfi, és feltartott egy papírlapot, rajta a nevemmel. – Én vagyok a sofőrje. Isten hozta Olaszországban!

– Köszönöm.

Marco a táskámért nyúlt, és felvette.

– Ilyenkor azt kell mondani, *grazie*, amire én azt felelem, *prego*. Vagyis nagyon szívesen.

– Köszönöm az első olaszleckét – mondtam, ahogy az egy rendes lányhoz illik, miközben igyekeztem lépést tartani vele. – Helyesebben, *grazie!*

Marco szélesen elmosolyodott.

– Nagyon jó! *Molto bene!*

A sofőröm nyomába szegődtem, aki ahogy kiért az épületből, egy ott parkoló fekete Mercedeshez lépett. Kinyitotta előttem a kocsiját, én pedig beültem a bőrbevonatú ülésre, miközben azon tűnődtem, vajon pofátlanság lenne-e részemről, ha lefeküdnék és elaludnék, amint Marco a gázra lép.

Marco gyakorlott mozdulatokkal lecsukta a csomagtartót, beszállt a vezetőülésbe, és beindította a motort.

– Milyen volt az útja? – érdeklődött, a szemembe nézve a visszapillantó tükörben.

– Hosszú. Jól fog esni bezuhanni egy jó meleg ágyba.

– Megértem. Az út körülbelül másfél óráig tart majd. Nyugodtan pihenjen le, ha szeretne.

– Talán így is fogok tenni. – Kinéztem a kocsijának ablakán. – Milyen kár, hogy sötét van odakint! Azt reméltem, látok valamit Firenzéből.

– Gyönyörű város – magyarázta Marco –, de teljesen ellepik a turisták.

Fényesen kivilágított utakon jártunk, és egy ultramodern villamos mellett haladtunk, ami szintén a repülőtérrel indult. Marco jobbra mutatott egy pontra.

– Oda nézzen! Ott láthatja a Duomót.

– Mi az a Duomo? – tudakoltam.

– A Liliomos Szűz Mária-székesegyház dómja. Ki van világítva, látja?

Előrébb csúsztam ültömben, és felismertem a történelmi városképet a távolban.

– Ó, tényleg, már látom! Nagyon szép. Majd rákeresek az interneten. Remélem, lesz alkalmam megnézni, amíg itt vagyok.

– Még a toronyba is fel lehet menni – folytatta Marco –, de olyan sorok vannak... nagyon hosszú sorok. Jobb, ha előre foglal jegyet.

– Köszönöm a tippet! Akarom mondani, *grazie!* – mosolyogtam rá.

Nem sokkal később felmentünk az autópályára, és Marco fürgébb tempóra kapcsolott. Az ablaknak döntöttem a fejemet, remélve, hogy hamarosan álomba szenderülök, amikor Marco halkan megszólalt.

– Hasonlóak a vonásai.

Megint találkozott a pillantásunk az apró visszapillantó tükörben.

– Elnézést, mit mondott?

– Úgy néz ki, mint ő – ismételte meg Marco, némi szomorúsággal a hangjában. – Mint az apja.

Kihúztam magam.

– Ismerte őt? – Eddig azt hittem, hogy Marco csak egy reptéri sofőr, aki véletlenül pont engem visz most haza.

– Sz. Hat éven át voltam Mr. Clark sofőrije.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Egy pillanatra megdermedtem. A fülem még mindig zúgott a sok hangos le- és felszállás zajától. Bár az is lehet, hogy más volt az ok, talán az, hogy hirtelen valóságossá vált számomra, hogy az apám, aki számomra egy idegen volt – és akire úgy gondoltam, ahogy mások egy kőszoborra gondolnának –, valójában teljes életet élt, közeli barátai voltak, akik jól ismerték. Voltak beosztottjai, munkatársai, és emberek, akiket érdekelt apám sorsa.

Természetesen a gyakorlatias énem tudta, hogy biztosan voltak barátai. Ms. Moretti e-mailjének hála tudtam, hogy volt egy felesége és két gyereke. Meglepően gyorsan magamba szippantottam minden információt az e-mailből ahhoz képest, hogy azelőtt tudni sem akartam az igazi apámról semmit. Egész addigi életemben tudatosan úgy gondoltam a biológiai apámra, mintha igazából nem is ember lett volna. Hanem egy egydimenziós gonosztevő, ha úgy tetszik. Semmiképp sem olyasvalaki, akit valaha is meg szeretnék ismerni, vagy akinek egy kicsit is érdekelne a sorsa.

Talán azért nem akartam tudni semmit róla, mert attól félttem, akkor majd meg akarok ismerkedni vele. Ami azzal járt volna, hogy messzire el kell utaznom, hogy kielégítsem a kíváncsiságomat, márpedig ezt nem tehettem meg apával. Úgy éreztem volna, hogy cserben hagyom őt.

– Szeretett apámnak dolgozni? – faggattam Marcót, miután végre szabad utat adtam a kíváncsiságomnak. Csak egy hétre érkeztem Olaszországba. Akár engedhettem is a kísértésnek.

Marco felnevetett.

– Nem hiszem, hogy bárki is szeretett az ön édesapjának dolgozni. Ő eléggé... Hogy is mondják? *Oppressore?* *Tiranno?*

– Zsarnok? – próbáltam segíteni.